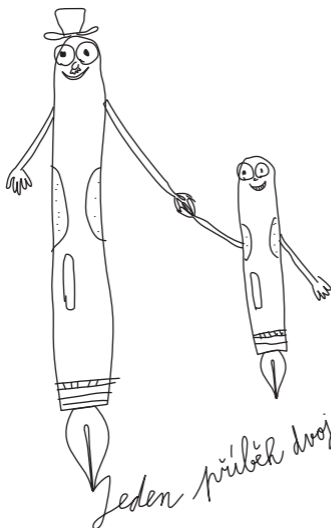

TEXTÍKY

Jeden příběh
dvojím perem

2019

Jeden příběh dvojím perem 2019

POROTA

PhDr. Dalibor Malina, nakladatel, vydavatel Textů, galerista, publicista, literární a výtvarný kritik, redaktor Textů a vlastivědné revue Valaško, autor řady výtvarných monografií.

Mgr. Pavel Kotrla, básník a šéfredaktor Textů, nakladatel, literární kritik a publicista.

Mgr. Andrea Chrobáková-Lněničková, Ph. D., učitelka českého jazyka a dějepisu, publicistka.

Mgr. Jakub Chrobák, Ph. D., básník a redaktor Textů, bohemista, kritik a odborný asistent na FPF Slezské univerzity v Opavě.

JEDEN PŘÍBĚH DVOJÍM PEREM 2019

Oceněné práce

I. kategorie (6. - 7. ročník)

1. Jurčová Karolína: Na křídlech Grifa.
Holešov (1. ZŠ)
2. Vojtek Antonín: +++
Nedašov
3. Boušková Nela: Země mrtvých.
Holešov (1. ZŠ)

Čestné uznání:

Chrobák Metoděj: Noc veverek.

Vsetín (Integra)

Musilová Julie: Někdy méně znamená více.

Vsetín (MG)

II. kategorie (8. - 9. ročník)

1. Macková Lucie: Sladká pomsta.
Vsetín (Ohrada)
2. Žabčík Miroslav: Čau, já jsem Richard.
Hošťálková
3. Soska Jakub: Co je v nás. Zlín
(ZŠ Komenského)

Čestné uznání:

Kledrovec Jan: Lajna.

Zlín (ZŠ Komenského)

Skalníková Andrea: Krvácející srdce.

Bystřice nad Pernštejnem

(ZŠ T. G. Masaryka)

III. kategorie (střední školy)

Ceny nebyly v tomto roce uděleny

Poděkování za práci a podporu soutěže patří členům poroty a vedení ZŠ Vsetín, Trávníky.

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO I. KATEGORII

(6. - 7. třída ZŠ a nižší ročníky gymnázií)

Když hoši opět vyšli z ponurých lesních hlubin do Sluneční zátoky, kde bylo světlo a kde slunce mile hrálo, přestala se jim najednou cesta k močálu zdát nějak zvlášť hrůzná.

Štoura se smál, že bude po předmětu, který vypadá jako uschlá ruka, házet kamením, a Grizzly se chlubil, že chytne ruku do lasa a že vytáhne z bahna celého utopence. Všichni hoši měli plno řečí, rozumů a vtipů.

Ale když se do Sluneční zátoky začaly z lesa ploužit večerní stíny, ztráceli hoši pomalu odvahu a veselou mysl.

Pak vyšel Rikitán ze svého stanu a nesl rozsvícenou petrolejovou lampu a silnou píšťalu. Stíny tančily po jeho tváři.

Rozhlédl se tázavě po chlapcích.

Ale nikdo se nehlásil, že k močálu půjde.

„Myslil jsem, že jste se chtěli podobat Royovi,“ pravil Rikitán ledově a některým hochům se zdálo, že v jeho hlase cítí výsměch.

Tu z hloučku hochů vystoupil Luděk a řekl pevně:

„Půjdu, Rikitane!“

„Vezmi si s sebou tuhle píšťalupískej na ni v případě nebezpečí, nebo kdybys zabloudil. A nechod' ani o krok dále než k zabodnutým větvím. Za položeným kmenem číhá smrt! A nedívej se příliš k té věci tam napravo.“

Luděk vzal od Rikitana svítilnu i píšťalu a brzo zmizel hochům z očí. Ještě chvíli se v houštinách mihotala slabá zář lucerny, ale pak se i ona začala ztrácet, až zhasla docela.

In: Foglar, Jaroslav: Hoši od Bobří řeky. Praha (Olympia) 1987, s. 103 - 104.

JURČOVÁ KAROLÍNA

Holešov (1. ZŠ Holešov)

Na křídlech Grifa

To už byl Luděk tak daleko, že ho hoši neviděli. Pokračoval dále do hloubi lesa. Každý jeho krok doprovázelo zašustění listí nebo zapraskání větvičky. Díky lucerně všechno kolem vrhalo zlověstné stíny, které se mu zdály čím dál temnější, až mu naháněl hrůzu i ten jeho vlastní.

Zrovna když přemítal, jak daleko mohou být zabodnuté větve, strom před ním zašustil. Polekaně ucouvl dozadu, jenže pod nohy se mu připletla větev. Upadl na záda a lucerna s píšťalkou mu vylétly z ruky. Zalupal po dechu. Světlo pohaslo. Záře měsíce byla slabá, protože se schovával za mraky.

Přesto se Luděkovi podařilo ve tmě rozeznat pohyb velkého černého zvířete. Blížilo se k němu. *To bude určitě ten tvor z legendy. Stvořila jej sama Vládkyně černé magie, prý se živí lidskou krví.* Vlastní myšlenky mu naháněly hrůzu. Tělem mu projela vlna strachu. Cítil horký dech stoupající z nozder stvůry. Přišla až k němu a zapřela své přední tlapy o jeho hrudník.

Zoufale hmatal rukou po zemi, dokud našel dlouhý klacek. Pevně ho chytil a udeřil s ním netvora. A znovu, znovu. Tušil, že nemůže vyhrát, ale nehodlal se vzdát bez boje. K jeho úžasu stvůra po chvíli uskočila a svalila se kousek od něj.

Zvíře bezbranně leželo na zemi a svíjelo se v bolestech. Luděk vytáhl nožík, jež nosil stále s sebou. Čepel se zatřpytila, když se napřáhl. Byl odhodlaný stvůru zabít, než ale pohlédl do jejích očí. Skrývala se v nich celá obloha. Tisíce hvězd drobných jak zrnka písku. Skrývala se v nich prosba. Nech mě žít, říkaly.

Ač sám nechápal proč, schoval Luděk nůž zpátky do kapsy. Zkroutil ústa do tvaru slov: „Co jsi zač?“ Ale z úst se mu vydralo jen chabé zašeptání.

Vzápětí k němu přilétla dívenka, veliká sotva do dlaně. Připadala mu krásná, jako kvítek tulipánu. Vycházelo z ní příjemné světlo.

„Ty jsi víla!“ vyjekl Luděk.

„Ano, to jsem. Jmenuji se Viola.“ Hlas dívenky připomínal rolničky.

Luděk potřásl hlavou, aby si pročistil myšlenky.

„Nejspíš jsem se zbláznil,“ řekl. „Co je vlastně tohle?“ ukázal na zvíře. Díky Violině světlo měl konečně možnost si jej prohlédnout. Přední polovina těla připomínala obřího ptáka. Tmavé peří postupně přecházelo v hebkou srst. Zadní tlapy i ocas vypadaly jako lví, až na to, že byly černé. Luděk si povšiml, že z jednoho mohutného křídla stékají tenké pramínky krve. Kvůli bolesti z rány zvíře upadlo do bezvědomí, takže nepředstavovalo žádnou hrozbu.

„To je Tenebris, také se mu někdy říká Temný Grif,“ vysvětlila víla.

„Nejspíš by nás oba dokázal zabít během několika vteřin, nebo ne?“ zeptal se Luděk vystrašeně.

„To asi ano, kdyby chtěl, ale...“ začala Viola. Luděk ji ovšem přerušil.

„V tom případě bychom to měli udělat my, než se probere!“

„Né!“ vyhrkla Viola. „Prosím, nedělej stejnou chybu jako ostatní lidé.“ Chlapec nechápavě nakrčil obočí.

„Ze strachu se snažíš zničit magické stvoření, aniž by ses jej pokusil poznat.“

Luděk si vzpomněl na krásu Grifových očí. „Tak dobře,“ řekl. „Pověz mi o něm něco víc. Prosím.“

„Daleko, předaleko odsud, žijí pospolu víly a ostatní Sličný lid. Jeho členové jsou tak křehcí, že bys je mezi prsty rozdrolil. Proto Vládkyně černé magie stvořila Tenebrise, aby se o ně staral a chránil je,“ vyprávěla Viola.

„Před čím?“ zeptal se Luděk.

„Před lidmi.“ Ta slova těžce dopadla na listí v lese. Ale když se nad tím Luděk zamyslel, uznal, že jsou pravdivá. Vždyť on sám ještě před chvílí byl odhodlaný Grifa zabít.

„Mrzí mě, co jsem mu způsobil.“ Ukázal na ránu. „Je možné si přesto získat jeho důvěru?“

„S tímhle zraněním už sem přiletěl,“ řekla Viola. „Za zabodnutými větvemi roste bylina, která ho může vyléčit.“

„Půjdu a natrhám ji,“ prohlásil odhodlaně.

„Ta rostlina se tě pokusí zabít, pokud nebudeš dost rychlý.“

Luděk chvíli přemýšlel, zda mu to vůbec stojí za to. Váhavě došel k zabodnutým větvím. Za nimi se rozprostírala pláň obehnaná hustým trnitým křovím, neprostupným jako kamenné hradby. V místě, kde ležel kmen, zela v hradbě trhlina veliká akorát na to, aby se jí

Luděk protáhl. Viděl odsud malou fialovou bylinku rostoucí uprostřed pláně.

Přeci nenechám Tenebrise zemřít. Kdo by pak chránil víly? Myšlenky jej opět zaměstnaly. V rychlosti nade mnou ještě nikdo nezvítězil. Proč by mě měla porazit popínavá rostlina? Sebral odvalu do hrsti a rozeběhl se.

Jedním tahem ruky vytrhl rostlinu ze země i s kořeny. A vtom nastalo hotové peklo. Trnité houští kolem jakoby ožilo. Nejdříve ucítil prudkou bolest v levé paži, kde ho udeřil první šlahoun. Než se stihl vzpamatovat, následovala rána do zad. Rozeběhl se, ale trní se mu pomalu obmotávalo kolem nohou a bránilo v pohybu. Za chvíli kolem něj rostlina vytvořila trnitou klec, ze které není uniku. Léčivou bylinu naštěstí svíral pevně v rukou.

Měl pocit, že nemůže vyváznout živý, když najednou trnitý provaz před ním rozťaly ostré drápy. Tenebris. Zjevně se probral a přišel ho zachránit. Po chvíli zápasení se Grifovi podařilo Luděka vyprostit. Bezmyšlenkovitě se vyhoupl na hřbet zvířete a vznesli se spolu do vzduchu. Dokázali to.

Luděka páčila kůže v místech, kde se ho rostlina dotkla. Tolik si přál skočit do studené tůně. Ani Tenebris na tom nebyl nejlépe, při každém mávnutí mu v křídle bolestivě škublo.

Vál lehký vítr a chlapcovy vlasy v něm lýtaly na všechny strany. Obloha mu připadala tak blízko, že by se jí mohl dotknout, kdyby chtěl. Natahoval ruce, pokoušel se z ní kousek ulomit a nechat si jej na památku. Příliš brzy přistáli zpátky na zem.

Viola vytlačila z byliny lesklou tekutinu a potřela s ní Luděkovu kůži i Grifovo křídlo. Všechna bolest rázem ustoupila a zbyla pouze vzpomínka.

Luděk si uvědomil, že je čas se rozloučit. Nejdříve s Violou. Za všechno jí poděkoval a poté se přesunul ke Grifovi. Toužil se na něm ještě jednou proletět. Ale nešlo to. Tenebris je ochránce víl, ne nějaká atrakce. Grif se hluboce uklonil na znamení díků. Luděk ho jemně poplácal po šíji. Naposledy se vzájemně podívali do očí.

Temný tvor roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Letěl pryč od lesa, pryč od Sluneční zátoky, letěl zpátky tam, kam patřil. Postupně se zmenšoval, až z něj zbyla jen malá tečka na obzoru a i ta nakonec zmizela.

„Takhle je to v životě se vším,“ napadlo Luděka.

Všechno jednou roztáhne křídla a vznese se do vzduchu. Za chvíli z toho zůstane jen malá tečka u kraje obzoru a i ta zmizí. Nám nezbude než doufat, že brzy opět přiletí něco dalšího.

VOJTEK ANTONÍN

Nedašov (ZŠ a MŠ Nedašov)

+++

Luděk se pomalu prodíral houštinami a křovím. Velmi moc se bál. Každý stín mu připadal děsivý, při každém zvuku se nervózně otáčel. Litoval, že řekl, že půjde. Tma byla větší a větší. Za chvíli bylo vidět sotva na krok, protože mihotavá zář lampy byla slabá a špatně svítila. Luděk si přál, aby Rikitan přinesl lepší lampu. Přiložil píšťalku k ústům, aby zapískal, ale pak ji zase strčil do kapsy. Chtěl dokázat klukům, že není žádný strašpytel. Zahoukala sova. Luděk nadskočil. Strašně se lekl. Otočil se, podíval se kolem sebe. „Cože? Já se ztratil,“ šeptal si pro sebe. Ruka mu vjela do kapsy pro píšťalku, ale ta tam nebyla. Luděk se roztrásl. Jediná věc, která mu mohla pomoci přivolat kluky, byla píšťalka. A tu právě neměl. Začal panikařit a utíkat lesem.

Najednou o něco velkého zakopl a spadl na zem. Ohlédl se a uviděl položený kmen. „Co říkal Rikitan? Za položeným kmenem číhá smrt,“ šeptal. Zuby mu strachem drkotaly o sebe. Luděk polkl. Snažil se všelijak uklidnit. Nic nepomáhalo. Luděk se znovu rozběhl lesem. Nedíval se napravo ani nalevo, jen utíkal a utíkal. Větev jednoho stromu ho bolestivě švihla přes tvář. Luděk se držel za nos, který dostal pořádnou ránu, ale pořád běžel. Zase zakopl a svalil se na zem. Petrolejová lampa se div nerozbila. Luděk zůstal ležet na zemi. Byl totálně vyčerpaný, žíznivý i hladový. Nevěděl, kde je. Někde uprostřed lesa? Nebo na kraji? Jediné, čím si byl jistý, bylo to, že si nebyl jistý ničím. Najednou se ozvaly kroky. Luděk chtěl na neznámého zavolat, ale stáhlo se mu hrdlo a nevydal ze sebe ani hlásku. Kroky se pomalu vzdalovaly, až utichly úplně. Luděk se pomalu zvedal a podíval se tím směrem, kudy šel ten neznámý. Rozhodl se, že půjde tím směrem. Strach začalo přebíjet odhodlání. Popadl lampu a rychlou chůzí postupoval tím samým směrem jako osoba před ním. Šel

asi půl hodiny, nikde nic. Jeho boty začaly o něco klapat. Luděk se podíval pod sebe a uviděl cestičku dlážděnou kachličkami. Mezi kachličkami rostla tráva, mech, rostliny a bylo na cestě spadané listí, takže cesta nebyla skoro vidět. Za chvíli se Luděk zastavil před velikým domem. Nápis nad hlavním vchodem hlásil: „MATÝSKOVO DŘEVO – jeden z nejlepších dřevařských průmyslů!“ Vedle názvu byl nad vchodem namalovaný maskot – čertík Matýsek. Čertík se uličnický culil. Při pohledu na ten úsměv jste začali být nervózní...

Z Luděka pomalu opadávala odvaha a začínal mít zase strach. Pomalu doběhl k prastarému domu a zaklepal na dveře. Nikdo se neozýval. Pak zabouchal pěstí. Dveře cvakly a otevřely se. V domě se svítilo. Luděk vstoupil. Dům zevnitř vypadal ještě větší než z venku. Interiér domu byl trochu děsivý. Stěny byly na některých místech zabouchané prkny. Všude byli ze dřeva vyřezaní čertíci Matýsci s těmi jejich pošouchlými úsměvy. Luděk šel dál chodbou. Brodil se, protože tam zatékalo a Luděkovi nateklo do bot. Dveře na konci chodby byly otevřené. Najednou přes chodbu naproti prošel muž. Byl vysoký, plešatý, měl montérky šedé barvy a byl celý ušpiněný něčím černým. Možná kolomazí...

„Haló, pane,“ volal Luděk. Rychle zabočil na konci chodby doleva, tam, kam šel ten muž. „Co???“ Slepá ulička. Muž tam nebyl. Jak se odtamtud dostal? „Hej!“ Luděk nadskočil. Ten hlas jakoby se ozýval odevšad. Byl tichý, chladný, vzbuzoval respekt a měl silný německý přízvuk. „Co tu chceš? Malý chlapec, co tu dělá? Ztratil se v lese, anebo něco hledá? Há ha ha: Jestli tě najdu... tak z tebe zbyde konzerva slantinové polévky. Byl bys tak laskav a OPUSTIL tento dům? Víš co? Radši zůstaň. Tvoje hlava jako trofej na zdi mi bude připomínat, že jsi tu byl.“

To se Luděk vyděsil úplně, rozběhl se k východu, ale zjistil, že tam žádný východ není. Byla tam holá stěna a místo dveří tam stála soška Matýska čertíka, která se výsměšně culila. „Jedna, dvě. Jdu si pro tebe.“ Luděk popadl prkno z podlahy. To byla jeho zbraň. Do minuty přišel muž. Na tváři měl usměvavou masku čertíka Matýska. V ruce držel lopatu. Luděk se rozehnal prknem a strhnul muži masku. Prkno se naneštěstí přelomilo. Před očima mu tančily hvězdičky. V tu chvíli ho muž chytil pod krkem a praštil s ním o zem.

Vyrazil Ludčkovi dech. Muž si přetočil lopatu v ruce na ostrou hranu lopaty. Rozehnal se. „Chlapče,...nebudu ti lhát, už je čas jít spát.“ Pak už se ozval jen tupý úder...

BOUŠKOVÁ NELA

Holešov (1. ZŠ Holešov)

Země mrtvých

Již vůbec nevidím světlo ze Sluneční zátoky, cestu mi osvětluje jen svítlna od Rikitana. Bez

ní bych neviděl ani na pět kroků. Nerad to přiznávám, ale začínám mít strach. Z lesa se ozývají divné zvuky od houkání sov přes kukání kukaček až po kvákání žab. Kvákání znamená, že už nepůjdu dlouho.

Míjím položený kmen. Co by se asi stalo, kdybych šel směrem za kmen, opravdu tam číhá

smrt, nebo si dělal Rikitan jen legraci? Nutím se na to přestat myslet i proto, že kdybych zapískal ze strachu na píšťalu, kluci by si mysleli, že jsem strašpytel. A to já nejsem! Kvákání zesiluje a já už vidím močál i tamto, co vypadá jako zaschlá ruka.

Pomaličku si klekám na studenou zem. Co když je to opravdu ruka utopence a já ho vytáhnu

celého, jak říkal Grizzly. Musím položit píšťalu i svítlnu, abych tu věc mohl vytáhnout, ale nemůžu na ni dosáhnout. Tak se posouvám blíž a blíž k okraji. Už jen kousek, už jen maličký kousíček.

Najednou padám po hlavě do močálu, ani nestihnu vzít píšťalu. Naprázdno plácám rukama.

Pomalou se smírám s tím, že jsem utonul a má ruka bude vedle té, kterou jsem se snažil vytáhnout (tedy pokud to byla ruka). Počkat! Vždy jsem si myslel, že mrtvoly nedýchají, já však dýchám, asi nejsem mrtvý. Pomalu otevírám oči a zase se mě zmocňuje pocit, že mrtvý jsem. Předě mnou totiž stojí mladá žena s popelavými vlasy, zelenýma očima a usmívá se na mě rudými rty. Tetička Anna.

Anna byla tátova sestra. Uhořela vloni na podzim při požáru ve staré stodole v sousední vsi.

Tátu i babičku (tu víc) její úmrtí hrozně strhalo. Babička plakala asi měsíc a pláče

i teď, když si na ni vzpomene. Před tátou jsme nemohli o ní vůbec mluvit nejméně dva týdny. Když někdo, koho jste znali, zemře, prožíváte ty nejhorší pocity na světě.

„Jsem mrtvý?“ ptám se se strachem v hlase, protože zemřít nechci.

„Ukaž ruce a zjistíme to.“ Chvilí přemýšlím, co po mně vlastně chce, ale přesto jí je ukazuji.

„Žiješ. Podívej, nemáš na dlaních datum úmrtí jako já nebo kdokoli jiný v zemi mrtvých,“ říká tyto věty s úlevou. Mně se taky ulevilo.

Povídáme si o tom, jak se jí zde daří, že se tady konečně zamilovala, že to zde není tak

hrozné, jak se může zdát. A taky o tom, co se dělo po její smrti. Když přišla řada na můj pád do močálu, začala poslouchat ještě pozorněji. Prý ten močál slouží jako jednosměrný vchod pro duše zemřelých. Tohle místo by věřící mohli nazvat Rájem. Ve skutečnosti ho uměle vytvořili Pamyixowé, mimozemšťani zabývající se studií mrtvých. Je tu i Napoleon válčící s Janem Žižkou.

„Jak se dostanu domů? Stejnou cestou nemůžu, říkála jsi to sama.“

„Budeš to muset risknout přes portál určený Pamyixowům, ale hlídají si ho. V jednom místním časopisu se píše o tom, že se vždy vrátí na místo u portálu, kterým zde přišli. V tvém případě by to byl močál v lese u Sluneční zátoky.“

„Ale, co když nás načapají?“

„Tak je zdržím a ty se dostaneš domů,“ zachytí můj pohled říkající, že se bojím, aby se jí něco nestalo. „A neboj, mně se stát nic nemůže. Nežiji...“ Obdivuji, jak poslední větu řekla s klidem a pevným hlasem.

Na cestu se vydáváme za hodinu kvůli tomu, abychom stihli výměnu strážných. Jdeme okolo žlutých květů s červenými bobulemi. Tetička jednu bobuli utrhne, vzápětí ji rozmačkává a píše mi s ní na ruku náhodné datum. To aby si nikdo nevšiml, že jsem živý. Někteří mrtví totiž závidí živým a mohli by se mě pokusit zabít.

V pět hodin přicházíme před mohutnou budovu s majestátními okny a zlatými písmeny. Visí na ní tabulka s nápisem:

Terra

Porto Ceko

Údajně to v překladu znamená: Země, část Česko. Zní to zvláště, a navíc v jazyce, kterým mluví Pamyixowé, to zní jako to kvákání

žab, co bylo slyšet daleko před močálem. S neživými se však dorozumívají jazykem mrtvé osoby, se kterou mluví, což jejich práci ještě ztěžuje. Kdo by se chtěl učit desítky jazyků?

Našli jsme okno do spižírny. Je drobné a otevřené a vevnitř jsou neuvěřitelné věci: malý kalíšek se smrdutě hnědou tekutinou a červenomodré maso. Zrovna si prohlížím černou kolébající se rostlinku, když vejde dovnitř asi 180 centimetrové stvoření na malých růžových nožkách se žlutou hlavou, zelenými splývavými vlasy a začne křičet. Ohlížím se kolem sebe po tetě Anně, ale nevidím ji. Křičící stvoření se náhle sesype k zemi a za ním stojí tetička s prkýnkem na maso.

„Na co čekáš? Utíkej, než přijdou další!“ nemusí mě dvakrát pobízet.

Běžím ze spižírny, co mi síly stačí, rovnou do kuchyně, kde jsou další, ale moc se sobě navzájem nepodobají. Není čas je všechny bouchnout prkýnky, ani si je prohlížet. Musíme běžet dál. Dobíháme až na místo, kde se chodba rozděluje.

„Kam teď? Jsou nám v patách.“

„Do těch dveří! Musíme se jim schovat,“ naléhá teta zadýchaně.

Za dveřmi je malý kumbálek na čisticí prostředky a košťata. Slyšíme je, jak prohledávají místnosti, jestli se v nich vetřelci (já s tetou) neschovávají. Kroky se ozývají čím dál víc a víc hlasitěji. Dveře kumbálku se pomaličku otevírají, teď jde vidět dlouhá modrá noha. Naštěstí se ozývá zakvákání z dálky, na které stvoření přede dveřmi odpoví, zabouchne a odchází.

„Za deset minut se budou měnit. Budeš muset utíkat do blátivě zelených dveří, bude za nimi portál vypadající jako strom. Rozeběhneš se proti němu, nic se ti nemůže stát. Nemají zbraně, kterými by ti mohli ublížit.“ Teta Anna to řekla tak zřetelně a jasně, že mám strach, jestli ji neslyšeli.

Čas pomalu ubíhá. Snad nikdy jsem nebyl tak nervózní. Osm minut. Tělem mi proudí adrenalin.

Pět minut. Co se stane, když mě chytí? Ne, není čas nad tím přemýšlet.

„Ludku, nezapomeň, že v životě nikomu o tomto místě říct nesmíš.“ Jestli byla někdy teta vážná, tak v tuhle chvíli.

„A řekni babičce, že mi chybí a že ji mám ráda.“ Teď zase hrozí, že se rozpláče.

„Vyřídím jí to, neboj.“

Tetičku naposledy objímám. Teď ale musím běžet. Utíkám dlouhou chodbou a za mnou pronásledovatelé. Již vidím určené dveře, ale hlídají je dva zelení Pamyxowé s dlouhými chlupy, zavalité postavy. Co mám dělat? Zastavit se nemůžu, pořád mě pronásledují. Jsem od nich dvacet kroků, když si stoupají před dveře, aby mi zabránili v průchodu. Když už nevěřím, že se dostanu někdy domů, uslyším jen hlasité: Prásk! Prásk! A strážní padají. Byla to teta, kdo je zastřelil. Je jediná, kdo mě zde chrání. Teď neváhám a na dveře hlasitě zabouchám.

Tahle místnost je úplně jiná, než v jaké jsem kdy byl. Vysoké zdi se snad dotýkají nebe a místo podlahy zde rostou červená stébla trávy. Uprostřed místnosti stojí obrovský strom. Víím, že je to portál, přesto přemýšlím, zda jsem si nespletl dveře. Musím několikrát strom obejít, abych se odhodlal do portálu vstoupit. Nutí mě k tomu i hlasité bouchání do dveří těch, co se mě snaží zastavit.

Vešel jsem. Objevuji se u močálu. Opatrně jsem vytáhl kámen, který vypadá jako uschlá ruka. Kámen si dávám kapsy, do pravé ruky si беру svítilnu, do levé Rikitanovu pišťalu a vydávám se na cestu zpět k Sluneční zátocce. Jelikož jsem šel svižně, tak jsem dorazil asi za půl hodiny. Kluci mě přivítali hlasitým: Hurá! Rikitan mi dokonce nabídl jeho místo u táboráku, ale já jsem odmítl a šel jsem spát pod záminkou, že jsem příliš vyčerpaný. Ve skutečnosti jsem však přemýšlel o tetičce Anně.

Ráno jsem se probudil v domnění, že to vše byl sen. Přesto jsem byl odhodlaný dodržet slib, a tak jsem ještě toho dne babičce řekl: „Moc tetičce chybíš a má tě moc ráda.“ Čekal jsem, že se rozpláče, nic takového se kupodivu nestalo.

„Ona mě taky, Luděčku,“ řekla a odešla.

A mně se zase vrátil ten pocit zoufalství jako tehdy, když teta Anna zemřela.

Protože když vám zemře někdo blízký, je to ten nejhorší pocit na světě.

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO II. KATEGORII

(8. – 9. třída ZŠ a nižší ročníky gymnázií)

Celé vyučování Adam strávil přemítáním o tom, co mu Richard vyprávěl. Skoro by řekl, že neudělal nic jiného, než že nahlas vyslovil všechno to, o čem Adam přemýšlel už dávno. Byl rád, že když se vrátil z odpoledního tréninku, maminka s tatínkem ještě nebyli doma. A podle bot v předsíni odhadoval, že ani s Katkou dneska nepřišla žádná z holek. Rychle shodil bundu i batoh a vyběhl po schodech nahoru. Opatrně zaťukal na dveře jejího pokoje.

„Co je?“ ozvalo se za nimi.

Katka seděla na pastelově zeleném koberci, kolem sebe měla rozložené učebnice a sešity a zaujatě přejížděla prsty po tabletu.

„Co děláš?“ zeptal se Adam a natáhl krk směrem k monitoru.

„Projekt do dějáku. Jak já to nesnáším,“ odfrkla Kateřina a natáhla se zády na koberec. Z toho sezení nad učením už ji bolelo za krkem.

„Ty se bavíš s Richardem?“ zeptala se, když viděla, že se Adam sám nemá k hovoru.

„Jo, bavím.“ Adam kecl na židli, přes kterou visela taška a několik Katčinych triček. Z jejího mlčení vydedukoval, že čeká na další vysvětlení, a tak pokračoval. „Eliška mně řekla, jak to bylo s tou návštěvou u nás na mejdanu a jak to je s Richardem. Jeho rodiče se rozvádějí.“

In: DVOŘÁKOVÁ, PETRA: Každý má svou lajnu. O florbalu, prvních láskách a ceně vítězství. Brno (Host) 2017, s. 114-115.

MACKOVÁ LUCIE

Vsetín (Ohrada)

Sladká pomsta

„Já vím,“ řekla Katka, která začala znova studovat monitor tabletu.

„Nemá to teď lehký,“ začal Adam.

„Že se ho zastáváš zrovna ty. Myslela jsem, že se s ním nebavíš. Ještě před týdnem jsi hrál strašně dotčenýho a teď se ho tu zastáváš.“

„Nezastávám se ho!“ ohradil se Adam. „Tu holku na mejdanu jsem mu ještě neodpustil. Jen mi prostě přišlo blbý se s ním kvůli tomu nebavit. Myslím, že o tom ví.“

Kateřina jej chvíli zaujatě pozorovala, jako by se snažila přijít na to, co se mu honí v hlavě. Po chvíli to ale vzdala a obrátila svou pozornost k projektu.

„Jak chceš,“ řekla pak ještě po chvíli ticha.

Adam, který tímto považoval konverzaci za ukončenou, opustil sestřin pokoj. Vstoupil do svého a našťvaně kopl do koše, který se rozsypal. Ať si Katka myslí, co chce, on Richardovi neodpustil. Slíbil si, že to nikdy neudělá. Je to prachsprostý zrádce a to, co udělal, bylo zbabělý. Zbabělý a hnusný. Sám se ve svých pocitech nevyznal. Na jednu stranu ho za tu holku nenáviděl, na druhou se do něj dokázal vcítit a kvůli tomu rozvodu jeho rodičů mu ho bylo... líto. Litoval ho. On. Toho kluka, co mu přebral holku a dovedl ji na jeho vlastní mejdlo, ztrapnil ho tak před jeho kamarády a ostatními ze třídy. Nezasloužil si nic jiného než lítost. Adamovi rodiče by ho za tohle chování nenáviděli. Katka by byla překvapená. A Richard? Ten by s Adamem už nikdy nepromluvil. A přesně takhle mu to vyhovuje. Samozřejmě, že navenek před kamarády takový být nemůže. Už teď je jejich přátelství kvůli Richardovi na bodu mrazu. Ten pitomý mejdan. Že tam vůbec Richarda pozval. Teď ztratil před kamarády veškerou úctu a oni se na něj dívají jako na chudáka. Jako na chudáka, kterému jeho nejlepší přítel sebral holku. Tohle si ale Richard za rámeček nedá. Každý má svou šanci a teď je řada na Adamovi.

Druhý den byl Adam ve škole znova duchem nepřítomný. Opravdu si přeje zničit svého, kdysi nejlepšího, kamaráda? Včera, když přemýšlel, co Richardovi provede, si byl svým plánem jistý. Když ho ale spatřil, jeho odvaha jakoby se vypařila. Ne, nesmí se nechat zmást.

Jeho „kdysi přítel“ možná vypadá nevinně, ale je to jen maska, kterou nikdy nesundává. Nechtě tedy plán započne.

Adam se smířil se všemi možnými následky svého plánu na krutou pomstu, mezi které patřilo vyřazení z florbalového klubu a tréninku. Byla by to velká oběť a potupa, a tak se musí těmto následkům co nejlépe vyvarovat. To ale ještě nevážil, jak zklamaní by jeho rodiče byli. Katka je tak trochu „do luftu“ a Richarda z celého srdce nesnáší, i když to před nikým nepřizná, takže by ji tato skutečnost nezasáhla tak jako ostatní. Na to už je ale pozdě.

„Čau Richarde,“ zavolal na chlapce Adam a čekal na jeho odpověď.

„A-Ahoj Adame,“ odpověděl zaskočeně Richard, když procházel.

Adam vstal ze židle a zastoupil mu cestu. Richardova reakce byla k nezaplacení. Možná si rád hrál na tvrdáka, Adam se ale nedá zmást.

„Hele, přemýšlel jsem..,“ začal Adam, který si užíval každou chvíli.

„Ano?“ zeptal se Richard, který už zase nasadil masku a tvářil se sebejistě, přestože jen čekal na moment, kdy po něm Adam skočí a on se zbaběle stáhne. Adam ale jen v klidu pokračoval.

„Myslím, že nemá cenu předstírat. Oba dva moc dobře víme, že se bavíme jen na oko, aby si o nás ostatní nešeptali, a taky oba dva moc dobře víme, že jsi mě podle zradil.“

„A-Adame, já...“ znova znervózněl Richard.

„Nech mě domluvit,“ přerušil Adam Richarda dřív, než stačil něco namítat. Richard polkl hlasitěji, než měl v úmyslu.

„Seš podle zrádce a nemůžeš to popřít. Shodils mě přede všema ze třídy na mém vlastním mejdanu.“

Richard se tvářil zaskočeně, nic ale nenařítal a nechal Adama mluvit. Adamův plán právě započal.

„Vzhledem k tomu, v jaký seš situaci to ale chápu a nechci, abychom se dál zabíjeli pohledem a přetvařovali,“ dokončil svůj proslav Adam.

Ve třídě nastalo nápadné ticho a chlapce sledovalo víc lidí, než by si Richard přál. Adamovi to naopak vyhovovalo, protože věděl, že Richardovi záleží na pověsti víc než na čemkoli jiném a natáhl k němu pravou ruku.

„Mír?“ zeptal se nevinně.

Richard si jeho ruku chvíli zděšeně pro-

hlížel a přejížděl pohledem po spolužácích. Sledovala je celá třída.

„Mír,“ zasmál se pak, a aby skryl nervozitu, podal Adamovi ruku.

Když si Adam myl na záchodě ruce, jen těžko skrýval spokojenost. Předpokládal, že jejich rozhovor zaujme lidi ze třídy a že Richard nátlaku podlehne. A nemýlil se. První část plánu měl tedy za sebou. Teď přijde ta těžší, a to sice sabotáž.

Na vyřazení Richarda z florbalového zápasu měl Adam pouze dva pokusy. Dnes a pozítří. Jestli v obou dvou případech zklame, jeho plán vyjde vniveč. On ale nezklame. Je poháněn touhou vidět, jak ubohý Richard nemůže hrát a jak on sám převezme jeho místo a vyhraje turnaj. Poté znovu obnoví svou pověst a po Richardovi už nikdo ani nevzdechne. Tohle musí vyjít!

Po vyučování si Adam vzal tašku na trénink a odebral se do šaten. Všichni ostatní už tam byli, včetně Richarda. Když zachytil Richardův pohled, Adam se donutil bleskurychle usmát. To, co se mu honilo hlavou a to, jak se tvářil, si navzájem odporovalo. Richard, který mu přetvářku uvěřil, se zasmál také.

Později je na tréninku trenér rozdělil do týmu a - naštěstí pro Adama - byl v týmu s Richardem. Aby mohl Adam chlapce zranit, potřeboval se mu držet na blízku.

„Kreju ti záda,“ zašeptal Richardovi do ucha, když trenér zadával pozice.

Richard se na Adama ohlédl. „Děkuju,“ řekl upřímně, beze stopy znepokojení či podezření.

Když měla hra začít, Adamovi se zrychlil tep. Richard mu věří a on se ho chystá úmyslně zranit a to navíc tak, že z toho vyjde bez viny. Co jen si myslel? Že si to nebude vyčítat, že to prostě udělá a hotovo? Že se všechno obejde bez následků? Že mu to jen tak projde? Ne, tohle se nemůže stát! Několik sekund před začátkem začne mít výčitky?

„Hra!“ zakřičel trenér.

Adam se nemohl pohnout z místa. Nohy a ruce se mu trásly a florbalová hůl mu málem spadla na zem.

T-To přece nejde! křičel na sebe v duchu. Nemůžu zahodit svou lidskost pro hloupou pomstu! Sebral mi holku, ztrapnil mě, no a co? Já to nemůžu udělat! Ne - nemůžu zradit příte-... Přítele? On o Richardovi přemýšlí jako o příteli?

„Adame!“ slyšel z dálky křičet trenéra.

Ne, Richard není jeho přítel. Je to jen ubohá loutka, která se celé dny přetvařuje a lže. Však Adam už mu to vytmaví. Ano, Adam se pomstí. Pomsta, to je to, co mu dodá sílu!

Adam se bleskurychle rozběhl z místa a vyhledal Richarda. Richard stál u branky protihráče a vyčkával na míček. Když spatřil Adama, zeptal se ho:

„V pohodě, brácho? Přijdeš mi nějak bledej.“

Brácho! Jak rád by se Adam začal smát! Ubožejší už by být nemohl.

„Jo, jsem v pohodě. Dík.“ odpověděl mu přesvědčivým tónem.

„Do nich!“ řval na druhé straně Martin, chlapec, který stál v brance a napjatě pozoroval Adama a Richarda, jak vyčkávají na míček.

Ve chvíli, kdy se míčku zmocnil hráč z Adamova družstva, se jak Adam, tak Richard ke spoluhráči vrhli. Oba se pokusili ho dohrát do branky, jejich florbalky se ale zkřížily a míček se od branky odrazil. Adam zachytil periferním viděním soupeře, jak se žene za míčkem.

Ted' nebo nikdy, problesklo mu hlavou a trhl florbalovou holí, aby to vypadalo, že se míček snaží získat zpět. Místo toho ale hůl nastavil Richardovi pod nohy. K úžasnému načasování se přidal i soupeř, který nic netušíce proběhl kolem Richarda. V moment, kdy Richard zakopl o Adamovu florbaluku, připleť se pod nohy soupeři. Adam, kterého Richardův náraz do jeho hole vyvedl z rovnováhy, se snesl k zemi s nimi. Všichni tři chlapci dopadli bolestivě na zem. Adam využil příležitosti a přesto, že ležel na Richardovi a na jeho zádech ležel soupeř, přitlačil holí na Richardovu nohu. Vzápětí se ozvalo křupnutí a po něm výkřik. Richardův výkřik.

„Adame, Richarde, Lukáši!“ křičel trenér.

Spolužáci, hned co se zorientovali, co se děje, se vrhli k chlapcům a pomohli jim vstát. Jeden z nich ale zůstal ležet na zemi. Nejlíp z toho vyšel Lukáš, který se, přestože padal společně s Richardem, dostal zázračně na Adamova záda. Adam, který ležel na Richardovi, opatrně vstal a svět se mu rozmazal, jak se rázem sesunul k zemi. Zmateně pozoroval okolí a cítil, jak mu po čele stéká teplý pramínek krve. Trenér se k němu okamžitě vrhnul a společně s ostatními ho podepřel. Silně si narazil hlavu. Na zemi ale stále ležel Richard,

který se převaloval bolestí a zatínal zuby. V tu ránu se Adam vzpamatoval.

„Richarde!“ zakřičel zděšeně.

„Richarde, je ti něco?!“ obrátil k němu zděšeně pozornost trenér.

„J-jo, jen... jen mě strašlivě bolí noha,“ vysoukal ze sebe pracně chlapec. Bylo vidět, že stěží zadržuje slzy.

Na druhé straně tělocvičny se sesypal Lukáš.

„Je to moje chyba,“ obviňoval se opakovaně.

Přátelé se Lukáše snažili uklidnit, ale marně.

Vyšlo to. Adamův plán vyšel do posledních maličkostí. Nikdo ho nepodezírá a Richard očividně nebude schopen hrát. Tak kde jen je ten pocit uspokojení?

Trenér okamžitě zavolal rodičům zraněných chlapců a ostatní poslal domů. Adam a Richard jeli individuálně s rodiči do nemocnice. Adam měl jen rozbitou hlavu a finále florbalového zápasu se účastnit mohl. Bylo mu ale jasné, že s Richardem to tak nedopadlo.

„Jak je?“ ptala se Adama Katka po telefonu. Tuhle noc zrovna přespávala u kamarádky, a tak bratrovi alespoň zavolala.

„Dobry,“ odpověděl nepřesvědčivě Adam.

„Aha. Slyšela jsem od rodičů, že i Richard je zraněnej. Jak je na tom?“ zeptala se Katka tónem, který dával najevo, že se ptá jen ze slušnosti.

„Nevím, každopádně ale určitě hůř jak já.“

„Hmm,“ zabručela přes mobil na odpověď.

„Kačí!“ ozvalo se z Adamova mobilu. Podle hlasu poznal Elišku.

„Sorry, brácha, musím už jít. Snad ti bude líp,“ dodala mu na rozloučenou.

„Čau,“ rozloučil se Adam a hodil mobil na postel. Mobil se odrazil od matrace a dopadl na zem. Adam se ušklíbl. Ten pocit, který ho popadl těsně před zápasem... měl na něj dát. Měl věřit a vědět, že to, co dělá, je hnusné a podlé. Zvláštní. Přesně takhle přemýšlel o Richardovi. Jako o zbabělci a podlém zrádci. A přitom se jeho rodiče rozvádějí. Jediným jeho potěšením byl florbal. Jeho sny byly ale rozdrčeny v den, kdy se Adam rozhodl, že se mu pomstí. S tímto pocitem nemůže žít. Je ale moc velký srab na to, aby se přiznal. Co teď?

Ve škole nebyl jediný člověk, který by se Adama neptal, jak se má. Anebo se všichni

dívali na připomínku včerejší nehody na jeho hlavě v podobě obvazů. Celý den se Adam nepřinutil podívat Richardovi do očí. Ten ale přišel sám.

„Čau Adame,“ pozdravil Richard.

Adam se zhluboka nadechl a podíval se příteli do očí.

„Čau, jak je?“

Bylo zbytečné se ptát. Richard k Adamovi přišel o berlích, s nohou v sádře.

„Bylo už líp,“ zasmál se nenuceně Richard.

„Jo, to věřím,“ snažil se Adam neznít moc sklesle.

„Hele, Adame. Sice teď nemůžu hrát, to ale neznamená, že je po všem. Seš stejně dobrej jako já, dokonce i lepší! S tebou ten turnaj můžeme vyhrát! Nesmíš to teď vzdát!“

Adamovi se chtělo brečet. Kdyby jen Richard věděl... Zatímco on je tak podlý, Richard ho tady podporuje, přestože sám hrát nemůže. Kéž by se přiučil a byl víc jako on. Adam přítele objal a poplácal ho po zádech.

„Děkuju,“ zašeptal příteli do ramene a snažil se neznít moc emotivně.

„Není zač,“ odpověděl chlapec trochu překvapeně.

Co jen to Adam provedl?

V noci se Adamovi nedařilo usnout. Zaprvé ho stále ještě bolela hlava a zadruhé musel myslet na Richarda. Bude od teď každá noc taková? Bude se od teď Adam probouzet zpocený a se strašnou tíhou v žaludku? Jak jen se té tíhy zbavit?

Druhý den utekl jako voda, protože Adam vynechal na doporučení doktora trénink. Musel ale doma trochu cvičit, protože v pátek byl turnaj. Kvůli zranění hlavy byl unavenější než obvykle. Tohle musí zvládnout! Když už zašel tak daleko, že vyřadil Richarda ze hry, musí to dokončit.

V tělocvičně bylo horko. Anebo se jen Adam moc potil. Ostatní vypadali vyrovnaně. On se ale nemohl soustředit. V hlavě mu hučelo a před očima se mu dělaly mžítiky. Adam se propleskal. Teď není čas na slabost. Pohledem zachytil Richarda, jak sedí na lavičce a šťastně mává berlemi. Viděl také rodiče a Katku, jak mu dávají najevo, že mu drží palce. To zvládne.

Rozhodčí domluvil a turnaj začal. Soupeři byli dobří, ale Adam byl lepší. Vyhýbal se ostatním a rychlostí blesku se posouval po hřišti. Dával branky za brankami. Richard a rodiče jásali. Spoluhráči valili oči. Takhle Adama ještě

neviděli. Soupeři zuřili. On ale nic z toho nevnímal. Ze všeho nejvíc si přál, aby mohl hrát s Richardem. Rozhodčí zapískal, zápas skončil. Adamovo družstvo vyhrálo s rozdílem deseti bodů. Byl to úspěch. Spolužáci ho objímali, rodiče byli pyšní a Richard šťastný. Adam to měl celé jako v mlze. Všichni oslavovali a gratulovali a on se nuceně usmíval. Zdálo se, že snad jen Katka jeho radost podezírá. Nic ale nenamítala.

Večer si Adam lehl do postele a přemýšlel. O tom, co způsobil. Sebral Richardovi slávu. Přátelé ho celý den oslavovali. A on si to zasloužil. Nenáviděl se za to, že se mu to vydařilo. Nenáviděl ten pocit, tu tíhu.

Co jen to, proboha, udělal?

ŽABČÍK MIROSLAV

Hošťálková

Čau, já jsem Richard

„Říká se, že se to snaží ututlat, ani Richard o tom nechtěl mluvit.“

„To je mi divné, jeho rodiče vždycky působili šťastně a nikdy se prý nehádali, aspoň to tvrdil Roman, ten se zná s Richardem už od dětství,“ divila se Katka. „A co se teda včera stalo na tom mejdanu? Zahlédla jsem tě tam s ním.“

„Právě kvůli tomu rozvodu jsem ho pozval, aby se trochu odreagoval, ale choval se fakt divně. Asi za dvacet minut odešel bez rozloučení a už se nevrátil. Dneska ani nebyl ve škole,“ vysvětloval Adam, Katku to evidentně také zaskočilo.

„Už musím, jdu ven s Lukášem, čau.“

„Čau.“

Adam ale nešel s Lukášem ven. Za chvíli dorazil k opuštěné budově na okraji města, která je spojována se známými historkami a pověrami. Adam sem však nepřišel na prozkoumávání budov (jako nějací trapní youtuberi), ale na tajné setkání s Richardem, ten už na něj čekal.

„Rekl jsi o tom někomu?“ zeptal se bez pozdravení.

„Ne.“

„OK, vysvětlím ti, co se stalo. Nešlo o normální rozvod, táta se mámě k něčemu přiznal. Už před týdnem se jí svěřil, že zdědil po svém otci Capgrasův syndrom. To je porucha, při

které si člověk začne smýšlet, že lidé mají své klony nejčastěji mimozemšťané nebo roboti. Později je nedokáže rozpoznat a při pohledu do zrcadla někdy vidí dokonce svého dvojníka. Vyskytuje se v jakémkoliv věku a projevuje se přehnanou agresivitou a nedůvěrou v lidi. Často končí sebevraždou a jsou zaznamenány případy, kdy dotyčný muž ubodal čtyři pacienty, nebo žena, která už nevydržela pronásledování klonů a vyhodila svůj byt ze strachu do povětří.“

„To zní strašně, ale co teď bude s tvým tátou?“

„Odjede do nějaké speciální léčebny, aspoň dvakrát za rok ho budu navštěvovat.“

„Hm, a proč jsme se setkali právě tady?“

„Chtěl jsem se tu porozhlédnout, znáš to tady?“

„Jen z vyprávění.“

„Je to bývalá psychiatrická léčebna, jejím zakladatelem byl roku 1919 německo-rakouský doktor Josef Hans Müller. Byl ředitelem dvacet šest let, ale po válce byl stíhán a zatčen Sovětským svazem za poskytnutí léčebny jako vojenské nemocnice pro nacistické okupanty. Po něm se stal ředitelem bývalý sovětský chirurg Alexandr Kereyov, a právě tehdy se udály ty nejzáhadnější věci.“

„Jaké třeba?“

„Nějaká žena, která všude okolo viděla zlé demony, ti údajně vylézali z podzemí. Spáchala kvůli nim sebevraždu. Šedesátiletý muž, který slyšival pisklavé zvuky vycházející z podlahy, po několika měsících úplně přestal vnímat. Starší paní zemřela na následky dýchání neznámé toxické látky, ještě večer před tím tvrdila, že cítí z radiátoru dráždivý zápach, při kontrole jejího pokoje však žádnou závadu v topení nenašli.“

„Všiml sis něčeho?“ Zeptal se Richard. Adamovi nic nedocházelo.

„Všechny ty nejznámější příběhy souvisí nějak se sklepem. Přemýšlel jsem o tom, jak se rodiče rozvedli.“

„A co má tato budova a ty příběhy společného s tím rozvodem? A odkud je znáš?“

Můj děda. Jmenoval se Rodric Habermann. Právě zde pobýval, když mu byl diagnostikován ten samý syndrom co otci. Děda příběhy vyprávěl otci a ten zas mně. A já jsem přišel, abych se pokusil najít cestu do toho sklepení. Půjdeš se mnou?“

„Tak jo, ale nebudu do noci hledat nějaký tajný vchod.“

První budovu obešli lesem, tam ale žádný vstup nenašli. Pak se dostali do severního křídla, kde je doslova přitahovaly napůl rozpadlé dveře, avšak ty vedly jen do starých umývár. Rozhodli se celou zříceninu ještě obejít. Když šli kolem vysoké borovice, Richard něco postřehl.

„Počkej, vrať se o dva metry zpátky.“ A vtom šlo slyšet sešlápnutí na něco dřevěného. Byl to poklop porostlý mechem a plevelem, takže si ho na první pohled nevšimli.

„Máme to!“ vykřikl s nadšením Richard.

Otevřeli ho a pod ním spatřili minimálně třicet schodů a dolů jen tmu. Rozsvítili mobily a sestupovali níž a níž. Ve sklepě bylo spojeno několik stolů, na kterých ležely rozházené papíry, různé spisy a knihy. Na stěně visel zaprášený kalendář z roku 1983.

„Ten rok léčebna nadobro zanikla, údajně z důvodu příliš vysokých nákladů na moderní léky a moderní vybavení. Nenašel se žádný kupec, a tak zůstala nevyužita.“

Pokračovali dále. Ocitli se na místě, kde se pravděpodobně smíchávaly léky pro pacienty, když vtom najednou: „Je mi líto Adame, ale tvůj čas se naplnil,“ prohlásil Richard a zabodl injekční stříkačku Adamovi do ramena. Ten se na něj nechápavě a bezmocně podíval.

„Asi jsi teď trochu zmatený. Jsi už mou druhou obětí, kterou jsem tady nalákal. Za chvíli budeš v bezvědomí a za několik desítek minut zemřeš. Ale celé ti to objasním. Po válce byl oficiálně ředitelem Kereyov, ve skutečnosti jím však byl muž přezdívaný Bernard Chiroman, chtěl zůstat v utajení. Kereyov jen vždy udělal to, co chtěl on. Po ne příliš úspěšných experimentech vlastními navrženými a výrobnými léčivými prohlásil, že blázinec zavrou. Můj dědeček ovšem nechal po Kereyovi rozhlásit příčinu jako nedostatek financí, aby se všechny pokusy zametly pod kobereček.“

„Ale já myslel, že se tam tvůj děda jen léčil.“

„To byla jen záminka, ten syndrom zdědil táta po svém strýci, ne otcí. Tím ředitelem byl právě děda,“ Adam na něj opět jen nechápavě hleděl.

„RODRICK HABERMANN, když prohodíš písmena, vznikne ti BERNARD CHIROMAN.“

Někdo procházel kolem a uslyšel je. Richard se náhle někam vytratil.

Muž uviděl strnulého Adama pomalu v bezvědomí. Okamžitě zavolal 155 a křičel

o pomoc. Poslední, co Adam spatřil, byly hloučky zvědavců nad ním.

Adam se probudil až za několik hodin v nemocnici. „Co se stalo?“ vyděšeně se zeptal. „Byl jsi v té budově a do těla se ti dostalo malé množství kyanidu.“ „To udělal Richard,“ vyhrkl ze sebe okamžitě Adam.

„Jaký Richard?“ vyzvídala Katka s mámou.

„Přece můj spolužák.“

„Já žádného Richarda neznám,“ prohlásila Katka s naprostou jistotou. Mezitím do pokoje vešel doktor. „Potřebuji s vámi mluvit,“ podíval se směrem k Adamově mámě. „U vašeho syna se projevil Capgrasův syndrom jako u otce s rozvinutou schizofrenií, musí být převezen do psychiatrické léčebny na oddělení pro mladistvé.“

Žádný Richard neexistoval, byla to jen Adamova představa o sobě samém, Richard měl být jeho klon, jen s jiným jménem. Ve skutečnosti se rozvedli Adamovi rodiče, protože jeho otec zdědil Capgrasův syndrom. Svůj rozhovor se sestrou i s Richardem si smyslel v hlavě a jed si do žíly vpíchnul sám, měl štěstí, když tamtudy procházel kolemjdoucí, který slyšel nesrozumitelnou řeč před tím, než upadl do bezvědomí. Jeho děda v bývalé léčebně opravdu pobýval, avšak jen jako pacient, utajeného ředitele a údajné experimenty si také vymyslel.

„Na oddělení by měl být převezen již zítra ráno, brzy začne být agresivní a uvidí i vaše dvojníky,“ vysvětloval doktor mámě. Ta zůstala nehybně bezeslovně stát.

„Teď už byste i s dcerou měly jít, váš syn si musí odpočinout.“

Adama ráno vzbudil až příchod doktorů a sanitářů, kteří ho připravili na převoz. Adam byl ještě stále pomatený a nevěděl, kam ho vezou. Cesta trvala nejméně dvě hodiny, až dorazili na místo, Adam s bláznivým výrazem v tváři pozoroval svou matku a sanitáře.

„Tady se budeš léčit,“ prohlásila co nejklidněji matka.

„Ale mně nic není. Já jsem nic neudělal.“

„Určitě budeš v pořádku, ale teď tady musíš zůstat. Budeme za tebou každý měsíc dojíždět.“

„Jak jsi mi to mohla udělat?“

Matka ho však rychle opustila, aby nepostřehl, jak jí z tváře stékají slzy.

Mezitím ho sestry dovedly k recepci.

„Habermann Adam?“

„Ano.“

„Váš pokoj bude ve druhém patře v severním křídle, sestřičky vás doprovodí.“

Adam vešel do skromného dvoulůžkového pokoje, který byl úplně prázdný, nad jednou postelí visel kalendář. U něj byla vyryta kombinace čísel 1 9 8 3.

Prvních asi pět hodin na pokoji bylo pro Adama k nevydržení, neustále nad tím vším přemýšlel. Vysvobodila ho až sestra, jež ho zavolala na odpolední svačinu a první přísun léků, ty oblbovaly tak, jak jen to bylo možné. Byl z toho všeho pochopitelně vyřízený a nepředstavitelně ospalý, takže po nadopování se několika prášky se odebral zpět na lůžko. Snažil se něco číst, ale text stejně nevnímal.

Opět byl vyrušen, tentokrát nějakou doktorkou, která po zaklepaní otevřela dveře. „Adame, tohle je tvůj nový spolubydlící. Seznamte se a za dvacet minut přijďte na večeři,“ zabouchla za sebou.

„Čau, já jsem Richard.“

SOSKA JAKUB

Zlín (ZŠ Komenského)

Co je v nás

Její výraz se trochu zkroutil, i když jen trochu. Bylo jasné, že čekala, že lidi, kteří se před potomkem nezdravě moc hádají, nemůžou mít dobrý vztah. I tak rozvod? Každý vztah má těžké časy, ale tohle nečekali.

„Prý se to u nich jen zhoršovalo, už spolu prý nedokázali ani moc mluvit, hádali se kvůli každé pitomosti. Richard je z toho celý nesvůj,“ s poněkud pochmurným tónem rozvedl původní myšlenku Adam.

„Nemá náhodou i bělejší vlasy?“ zeptala se teď už zaujatá Katka, čekající na odpověď. Toho si Adam doopravdy nevšiml a její všímavost ho udivila. Holka, která se pořád zamyká v pokoji s kamarádkami, má o něco konečně zájem, i když ne o školu.

„To nevím, musím to zkontrolovat,“ odvětil jí, jelikož bylo i krapítek pozdě.

Druhý den ve škole Adam pozorně pozoroval Richarda. Doopravdy ku Adamovu údivu měl světlejší vlasy. Začínalo mu ho být více líto, musel být hodně ve stresu a děcák by mu nepřál. Ted' s ním chtěl o to míň celý rozvod

rozebírat, ale snad může jeho rodiče nějak přesvědčit. Ach, Ach, kéž by to šlo. Kdyby jen tak vše bylo jednoduché. Šel tedy až za ním, každý krok těžší a těžší, jeho hlava zaplavena rozhovorem, který ještě ani nevede... Co mu na to řekne? Ať táhne, víte kam?!

„Ahoj, Richarde,“ ani nevěřil, že na něho začal se slovem ahoj.

„Nazdar, Adame,“ byl asi velmi rozrušený z nedávných událostí v jeho životě.

„No, jak se doma máte? Šlape to?“ ani nemohl uvěřit, že takto začíná konverzaci s chlapcem, jehož rodiče se rozvádí, jako by toho v životě neměl dost.

„S někým jsi o tom mluvil, že? Jde to snad tak poznat,“ pomyslel si.

„Jo, a už jako nějakí právníci nebo jak jako?“ myšlenky se mu lily hlavou. Copak nemůže ani říci jednu srozumitelnou větu?!

„Hele, už tam nějakí chlápci byli, ukazovali rodičům nějaké papíry, asi to byli rozvodovci.“ A je to tady, definitivní, jediná naděje jsou jejich finanční licitace, ovšem za předpokladu, že právníci nejsou z bazošu.

„Tak hodně štěstí teda,“ vyměnili si poslední slova stejně nejistě, jako byla celá konverzace, jako bitva proti vlastním, jako láska mladá i hněv dávný.

Celý den ve škole jinak proběhl hladce, Richarda dál už nezatěžoval, ale potkal jeho tátu. „Co lze ztratit?“ řekl si.

„Pane strýc, počkejte!“ Už podle oslovení je nejistý, ale!

„Á, Adame, copak je?“ Hle, asi mu bylo do řeči. Teď to musí uhrát chytře. Jen jediná přímá zmínka o rozvodu a odežene ho. A Richard by už s ním nemohl kamarádit.

„Věříte v tradiční manželství?“ tohle ho určitě neodežene.

„Samo sebou, ale má milá asi ne.“ Tak, bude to tvrzení jeho proti jejímu, to tomu fakt pomůže. Jedině, že se tvrzení budou shodovat.

„Jak jako?“

„No, vůbec ji nezajímá náš Richard, jako kdyby po svatbě už na ničem nezáleželo, nevím, jak to chodí u ní v Praze, ale na Moravě je toto nemyslitelné, a když to tak je, tak jediné u lůzy.“ A hned se vám to mluví, radši se půjde poradit za Jakubem zvaným Zikmund Filozofský.

„To jo, ale já už půjdu, nashle!“ po výměně rozloučení zamířil domů, kde si odložil věci

a zavolal Jakobovi. Po naučení se na zítra tedy šel do lesa, kde Jakub má veškeré srazy.

Už viděl postavu toho osvícence, jak tam v porostu rozjímá, nebylo jakkoliv povolené ho takhle rušit, ale on musel. Je to však škoda, tolik myšlenek, jež nikdy neopustí jeho ústa, avšak tak moudrá, kéž by mu to mohl všechno říci.

„Ahoj, Jakube,“ nic víc ho doopravdy nepadlo, avšak filozof zvedl hlavu.

„Salve, amicus!“ pozdravil ho typicky v latině – krásný toť jazyk učenců a Římanů, škoda že už jej zná pouze on, ani žádný z učitelů.

„Co říkáš na manželství?“ Adam napnul uši, velmistr mluví.

„Svazek to od Boha dán, jež lidi lidmi dělá. Pročpak se ptáš? Slyšels o Richardovi? Smutná to novina. Viděls ty prášky, kterými se dávákuje?“ Teď uhodil hřebíček na hlavičku, má Adamovu plnou pozornost.

„Co? Vždyť je zdravý. Nic mu není, a kdyby ano, tak mi to řekne. Bavíme se spolu každou přestávku, nikdy mu nic nebylo, nikdy kvůli nemoci nechyběl,“ byl po právu velmi zmaten, znal ho dobře, nikdy neměl žádné psychické problémy. Ale co když?

„Možná má něco genetického, nikdy nevíš, takové věci se mohou projevit po nějakém čase.“ Je až oslňující, kolik toho Jakub ví.

Rozhovor jim tímto i skončil, Adam zklamaně odchází, ale Jakub zůstal, les je přeci jeho místo, takové, které mu nikdo nevezme. Ovšem i on povstal. Na rozdíl od Adama ale začal dále myslet, pročpak jím asi tak mnozí opovrhují, když má dar myšlení.

„Ach, jakpak to smutný člověk, jako Máchův Vilém ve vězení. Ach, ta smůla jeho kamaráda, svazek manželský porušený a potomek to má odnést. A jakpak se má syn bránit úřadu dětskému, až pro něj přijedou a odvedou ho?. Otec si může oči vyplakat, matka každou láhev obrátit, a nebude to stačit. Sbohem Richarde, byl jsi Adamovi dobrý přítel.“

Adam si razil cestu ulicí, krok za krokem, nevěděl ani pořádně, kam jde. LÉKÁRNA! Tam si půjde Richard pro prášky. Jestli mu Jakub nelhal, půjde tam touto dobou, před „zavíračkou“. Po dalších mnoha krocích se dostal k lékárně, nahlédl skrz okno. A, byl tam! Čekal u pultu. Adam byl nad míru zmaten. Co má dělat? Vběhnout tam a promlouvat mu do duše o tom, jak to je špatné? Musí se s tím poprat. Jak tam tak stál, tak znovu nahlédl. Hle,

byl pryč. Tak dlouho čekal, až Richard odešel. Co mohl dělat? Jen tak si tam sedl a zpytoval svědomí. Teď se zase bude dávkovat, že? Není nic, co by mohl dělat. Zvedl se a šel domů. Školu má hotovou, tak to nebude nikomu vadit. Podíval se ještě zběžně na hodinky, ale neměl je ani seřízené, nemohlo být dvě ráno. Když se dostal domů, ani nikoho nezajímalo, kde byl. Mohl akorát jít spát, a tak šel rovnou do postele. Jaké to asi má Jakub? Čeká na něj někdo? Šel do postele s nejistými pocity. Adam téměř plakal do polštáře: co mu má říci, jak mu to vymluvit? Kéž by mohl mít další rozmluvu s Jakubem.

Povídat o tom, jaké měl krušné ráno je k ničemu, tak jdeme dál, i když by to bylo zajímavé. Škola pro něj měla dnes být mnohem zajímavější. Když ve třídě zastihl Richarda, tak počkal, až zase odejde na záchod. Stalo se. Teď mu urychleně prohledal aktovku a nestačil se divit. Tři balení prášků. Nemohl je jen tak vytáhnout přede všemi, musel ho hold přemluvit. Kde je Jakub? Už u lavice spolku vykládal další vědění z poněkud jiné sféry než filozofické.

„Jakube, můžeš?“ nečekal od něho nic jiného než ty nejvybranější manýry.

„Ale ave, jakpak?“ kupodivu jen tak odešel od spolku do jiné konverzace, do které poněkud lehce vplul.

„Měls pravdu. S těmi prášky, má jich půl aktovky,“ sám věděl, že mu neříká nic nového.

„A to měls vidět besedu. Ave Maria.“ Nad touto vzpomínkou se pokřižoval, což Adama jakkoliv neuklidnilo.

„Co se stalo?“ v tuto chvíli byl připraven na doopravdy cokoliv.

„Tekla mu pěna z úst, učitelka si toho všimla až po chvíli.“ Touto informací se Adamovi obavy vyplnily, bylo to zlé. Nebyl si jist, kolik času mu zbývá.

„Nemyslím si, že to jeho rodiče ví, možná když jim to řekneš, tak s tím něco udělají.“ Jeho hypotézou si sice nebyl jist, ale něco to bylo, ještě si zprofilovat matku a bude jisto. Zbytek dne byl už stejný jako vždy.

Na své cestě si udělal zastávku ve městě, kde našel Richardovu matku. Co asi mohl ztratit?

„Dobrý den.“ Slušnost se přeci vyplácí, ovšem jak tady, to neví.

„Ale, ahoj chlapče, ty jsi Adam, že?“ No alespoň něco si pamatuje.

„Copak je?“

„Chtěl jsem: Co si myslíte o manželství?“
Teď byla její reakce velmi nejasná, možná ho na místě zabije, možná ne.

„Inu, po asi 20 letech to ani nepocítíš,“ její odpověď Adamovi přišla po právu prázdná, ne jak manžela. Tak to vybalí.

„Věděla jste, že Richard se dávkuje prášky?“ tak teď ztratil jakoukoliv vymáhací páku. Chce přeci Richardu pomoci a toto je způsob.

„Co? Samozřejmě, že ne. Co tě to napadlo, chlapče?“ To, že vše popírá, není dobré, bude potřebovat další radu od Jakuba.

„Tak nashle,“ urychleně odešel, s tou ženou nechce mít nic společného.

Když se vrátil domů, tak na něj tentokrát čekalo nepříjemné překvapení. Sestra.

„Proč se pakuješ s Jakubem?“ byla zase na své podlaze, nepořádek všude. Není to člověk, se kterým by se o tomto chtěl moc bavit, stejně se tím zase vyhýbá škole a povinnosti.

„No, dává dobré rady.“ Víc ji doopravdy říci nechtěl. Ještě by jí něco řekl o Richardovi. Ještě by začala drby, to je to poslední, co by chtěl. Už jenom s podezřením zvedla obočí, ale konverzace nepokračovala. Akorát z pokoje Adam „vyplul“ a zavřel dveře. Co by tam pohledával? Vešel tedy do svého pokoje, kde zkoušel kontaktovat Jakuba. Úspěch.

„Ahoj, Jakube, neruším?“ Když to už zvedl, tak neruší.

„Ne, pročpak?“ byl v hlase jako obvykle klidný, ale stále smutný. Adama vždy zajímalo, proč je tak smutný.

„Zrovna jsem mluvil s jeho mámou, odmítá, že by bral prášky.“ Jakub byl sice skvělý filozof, ale tady asi budou jeho meze.

„Hele, jsem ti sice schopen dát mnohé rady, ale toto nevím. Zkus jako já rozjímat v lese.“ Už jen to, že ho pozval na své oblíbené místo, svědčilo o tom, že nemá žádnou radu.

„Jo, ale i tak díky.“ Jelikož Jakub nic neříkal, poznal, že je konec, zavěsil, položil to a šel se uložit. Sice chodí spát později, ale teď už doopravdy chce. K čemu to vše, když ani nemůže přesvědčit Richardovy rodiče? Může akorát pokračovat v každodenním životě. Pročpak by také ne? Špatně se doopravdy nemá. „Bez Richarda to snad nebude tak špatné,“ řekl si. Ne, tak nesmí myslet. Cožpak se na něj i Jakub vykašlal? Jak by dopadly vztahy všech lidí, kdyby se na to jenom vykašlali? Je rozhodnut. Zítra se vydá na to Jakubovo místo a vyzvedne si od něj další radu. Jestli nějaká bude.

Vstal později než obvykle, krom rutinních věcí se i trochu zdržel. Jakub na něho stejně nikdy nečeká, pokud čeká. Když se teda rozpomněl, šel do toho lesa, přímo na Jakubovo místo. Cestou mu les trochu připomínal obraz jak od Vincenta van Gogha. Jakubovo místo bylo prázdné, asi doopravdy nečekal. Nu což, našel si místo, usedl, pak i ulehl a ponořil se do své mysli. Jak pomoci Richardovi? Má to vůbec cenu? Jakub by mu sice řekl, že ano a že když se vzdá, bude jako člověk nižší, ale on tu není. Nedělá to snad jenom pro sebe? Richarda chce jenom pro sebe, nejde mu přeci o jeho život, jde mu o to, aby se měl s kým bavit. Proč je jenom tak sobecký? Cožpak Cézar tvořil tu velkou říši jen pro sebe? Ne, ten to dělal z ušlechtilých důvodů, na rozdíl od něj. Cožpak to snad nedělá ani z platonické formy lásky? Jakkak je možné, že se nad tou filozofií, kterou tak Jakub miluje, nikdy pořádně nezamyslel? Hněval se na sebe. Nietzsche by byl asi i trochu rád nad tímto výkonem. Prostě tam půjde a vyleje si srdce, že?! NE! Ted' musí zahodit veškeré sentimenty, kterým se naučil, přestat myslet v mase a stát se jedincem jako Jakub. Ano, ach ano. Vstal a pevně rozhodnut šel z lesa. Ted' jde za Richardem a vše mu řekne.

Stanul před jeho domem, v jeho pokoji se svítilo, ale nikde jinde. Zazvonil tedy. Nic. Opakoval tedy svůj pokus. Zase nic. Provedl tedy známý trik s kamínky a oknem. Zase nic. Ted' mu doopravdy narostly obavy, vždyť ani ten zvonek, který zní jak dělostřelectvo, neslyšel. Pak si všiml velkého detailu. Dveře byly pootevřeny. Začal mít tedy obavy. I přesto, že by neměl, vešel dovnitř. Našel Richardovu tašku a po nahlédnutí zjistil, že chybí prášky. Co když si je všecky vzal? Zhrouť se? Šel tedy ke schodišti.

„Richardde?“ Chvilí čekal, raz, dva, tři, a nic. Začal si tedy razit cestu nahoru. Už v chodbě nacházel prášky. Že by si jich najednou vzal až moc? To by si je nejprve musel vzít. Došel tedy až ke dveřím do jeho pokoje, krev mu tuhla v žilách. Otevřel je a nahlédl, očekával jen jednu ze dvou možností. Nečekal nic dobrého, jen to nejhorší. A stalo se. Richard tam seděl zkroucený na židli a nehýbal se. Přispěchal tedy k němu, zatřásl jím, slzy se mu lily po tváři.

„Richardde, Richardde!“ Nic. Ani známka života. Co ted'? Zůstat tam nemůže, tak tedy odešel. Stále tomu nemohl uvěřit. Člověk, kterého tak sobecky chtěl pro sebe, se zabil.

Co teď? Život jde dál, tak jde i on. Navrátil se do lesa, přešel Jakubovo místo, přešel potok, přešel krmelec i zvěř. Tak šel a šel a šel, šel dál a dál. A našel skály. Tyto skály byly dosti vysoké, skok z nich by byl nebezpečný. Tak vyšel a místo našel. Toto místo, které našel, bylo vysoko, tak vysoko jako skála sama.

Napřáhl nohu. Poslední slova řekl. A šel. Ale už nedošel. Navždy odešel. Ale někdo jiný ne. Jakub vše viděl, vše zřel a došel k místu nešťastné události. Shlédl dolů a zamyslel se. Jako vždy.

„Ach, jak smutný to osud. Ten člověk vše mohl změnit. Smrt nemusela být. Ale k čertu s ním, jen o sebe se zajímal, Richard nestál mu za ten čas, mne měl jen jako nástroj, ach, k čertu s ním! Slyšíš mě tam dole, Adame?! Táhni k čertu! Ty i tví kolegové, slyšíte mne, vy sobci?! Jděte k čertu!“

SLOVO ZÁVĚREM

Letošní práce zveřejněné ve sborníku JPDP 2019 spojuje zejména obrovská fantazie, schopnost autorů udržet dějovou linku, stupňovat napětí, pracovat s překvapením i umění napsat dobře vypočítaný závěr. Rozpoznat takové práce není těžké, mnohem horší je vybrat ty „nejlepší“ a stanovit pořadí. Porota rozhodovala v obou kategoriích o stovce textů a mezi nimi bylo velké množství prací vynikajících. Přikročili jsme proto i k udělení čestných uznání, abychom alespoň trochu rozšířili vlnu i do jiných soutěžních úryvků. Ty se už bohužel do sborníčku zařadit nepodařilo, neboť prvních šest textů bylo nezvykle rozsáhlých. Předkládaná jména představují deset výrazných literárních talentů, které zde vidíme na úplném startovním začátku. Věříme, že budou své psaní dále rozvíjet a cizelovat a kdoví – třeba některý z nich si za pár let odnese domů Magnesii Literu. Neboť není nic krásnějšího, než nacházet krásu a uspokojení ve vlastním tvůrčím procesu. Činí nás to lepšími.

Andrea Chrobáková-Lněničková

